

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/164/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712206024
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2712206024.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudcom JUDr. Jozefom Šulekom v právnej veci žalobcov: 1. C. T., narodený XX. 9. XXXX, bytom A., 2. D. T., rodená T., narodená 1. 4. XXXX, bytom A. XX, obaja zastúpení: JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, IČO: 36 860 654, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., takto

rozhodol:

I. Žalobu vo zvyšku z a m i e t a .

II. Žalovaná m á p r á v o na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 13. 8. 2012 sa žalobcovia voči žalovanej domáhali zaplataenia každý sumy 10 000 eur titulom náhrady škody ako nemateriálnej ujmy v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Skalica č. k. 3C/25/2008.

2. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s obsahom spisového materiálu, najmä návrhom zo dňa 9. 8. 2012, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 3.2.2012, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku o náhradu škody zo dňa 1.8.2012, nálezom Ústavného súdu SR Ús/17/2011-55 zo dňa 13.4.2011, vyjadrením žalovaného zo dňa 4.4.2013, rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia zo dňa 16. 2. 1995, oznámením o pokračovaní územného konania zo dňa 24. 11. 1994, výzvou na doplnenie návrhu na vydanie územného rozhodnutia zo dňa 9. 12. 1994, rozhodnutím Obvodného úradu Senica zo dňa 16. 9. 1994, rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia zo dňa 4. 8. 1994, obsahom spisu OS Skalica sp. zn. 3C/25/2008 návrhom zo dňa 10.12.1994 na č.l. 1, výzvou OS Senica zo dňa 10.1.1995 na č.l. 5, výzvou OS Senica zo dňa 26.1.1995 na č.l. 8, výzvou OS Senica zo dňa 27.1.1995 na č.l. 9, doplnením údajov doručené 3.2.1995 na č.l. 10, žiadosťou PZ navrhovateľov zo dňa 20.3.1995 na č.l. 11, žiadosťou PZ navrhovateľov zo dňa 27.3.1995 na č.l. 13, úpravou zo dňa 11.4.1995 na č.l. 17, zápisnicou z pojednávania zo dňa 3.5.1995 na č.l. 29, zápisnicou z pojednávania 24.5.1995 na č.l. 34-36, Uznesením č.k. 9C/23/1995 o dňa 12.6.1995 na č.l. 37, oznámením znalca B.. K. T. zo dňa X.X.XXXX na č.l. 39, Uznesením č.k. 9C/23/1995 zo dňa 3.8.1995 na č.l. 43, Uznesením č.k. 9C/23/95 zo dňa 10.11.1995 na č.l. 49, podaním PZ navrhovateľov zo dňa 2.12.1996 na č.l. 64-65, Uznesením č.k. 9C/23/95 zo dňa 5.2.1997 na č.l. 67, Uznesením č.k. 9C/23/95 zo dňa 5.2.1997 na č.l. 70, Uznesením č.k. 9C/23/95 zo dňa 30.4.1997 na č.l. 77, znaleckým posudkom B.. G. G. č. X/XX na č.l. 81-84, zápisnicou o pojednávanií zo dňa 30.9.1997 na č.l. 88-90, zápisnicou o obhliadke zo dňa 16.10.1997 na č.l. 95, podaním navrhovateľov zo dňa 14.11.1997 na č.l. 98, zápisnicou o pojednávanií zo dňa 4.12.1997 na č.l. 99-103, Uznesením zo dňa 4.12.1997 na č.l. 104, zápisnicou o pojednávanií zo dňa 8.1.1998 na č.l. 105, Uznesením č.k. 9C/23/95 zo dňa 8.1.1998 na č.l. 106, Uznesením č.k. 9C/23/95 zo dňa 4.12.1997 na č.l. 108, Uznesením

č.k. 9C/23/95 zo dňa 4.12.1997 na č.l. 110, Uznesením Najvyššieho súdu sp.zn. Rks 2/98 zo dňa 2.7.1998 na č.l. 119, úpravou v spise zo dňa 22.10.1998 na č.l. 126, úpravou v spise zo dňa 19.11.1998 na č.l. 129, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 16.12.1998 na č.l. 135, Uznesením č.k. 4C/176/98 zo dňa 11.1.1999 na č.l. 139, znaleckým posudkom B.. D. C. č. 1/99 doručeným 19.5.1999 na č.l. 152, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 1.6.1999 na č.l. 169, zápisnicou z pojednávania zo dňa 9.7.1999 na č.l. 170, zápisnicou z pojednávania zo dňa 12.7.1999 na č.l. 173, Rozsudkom č.k. 4C/176/98-274 zo dňa 9.7.1999 na č.l. 175, odvolaním doručeným 24.9.1999 na č.l. 181, dodatkom k odvolaniu doručeným 25.11.1999 na č.l. 190, predkladacou správou na Krajský súd v Trnave zo dňa 14.12.1999 na č.l. 199, zápisnicou na Krajskom súde v Trnave zo dňa 15.2.2000 na č.l. 202, Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 4Co/641/99-305 zo dňa 15.2.2000 na č.l. 205, podaním navrhovateľov zo dňa 26.3.2000 na č.l. 216, úpravou v spise zo dňa 11.4.2000 na č.l. 223, úpravou v spise z 25.4.2000 na č.l. 223, zápisnicou zo dňa 11.5.2000 na č.l. 228, Uznesením č.k. 4C/176/98 zo dňa 15.5.2000 na č.l. 244, odvolaním navrhovateľov zo dňa 14.6.2000 na č.l. 247, podaním navrhovateľov z 21.6.2000 na č.l. 251, predkladacou správou na Krajský súd v Trnave zo dňa 28.6.2000 na č.l. 256, Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/247/00-368 zo dňa 21.7.2000 na č.l. 257, zápisnicou z pojednávania zo dňa 3.11.2000 na č.l. 266, nariadením obhliadky zo dňa 6.11.2000 na č.l. 268, úradným záznamom z 23.11.2000 na č.l. 384, zápisnicou z obhliadky zo dňa 11.1.2001 na č.l. 275, zápisnicou z pojednávania zo dňa 25.1.2001 na č.l. 384, Uznesením č.k. 4C/176/98 zo dňa 5.4.2001 na č.l. 285, zápisnicou z pojednávania zo dňa 1.6.2001 na č.l. 294, zápisnicou z pojednávania zo dňa 12.10.2001 na č.l. 314, zápisnicou z pojednávania zo dňa 8.2.2002 na č.l. 337, Uznesením č.k. 4C/176/98-449a zo dňa 20.3.2002 na č.l. 339, Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/170/02-461 zo dňa 28.6.2002 na č.l. 351, podaním navrhovateľov zo dňa 22.4.2003 na č.l. 381, zápisnicou z pojednávania zo dňa 11.9.2003 na č.l. 381, Rozsudkom č.k. 4C/176/98-500 zo dňa 11.9.2003 na č.l. 390, predkladacou správou na Krajský súd v Trnave zo dňa 29.3.2004 na č.l. 403, Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/60/04-518 zo dňa 29.6.2004 na č.l. 408, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 4.5.2005 na č.l. 423, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 27.9.2005 na č.l. 435, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 28.9.2005 na č.l. 439, Uznesením č.k. 4C/176/98-550 zo dňa 28.9.2005 na č.l. 440, Uznesením č.k. 4C/176/98-552 zo dňa -7.11.2005 na č.l. 442, znaleckým posudkom č. 1/2006 na č.l. 452, Uznesením č.k. 4C/176/98 zo dňa 4.4.2006 na č.l. 476, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 12.12.2006 na č.l. 489, Uznesením č.k. 4C/176/98-602 zo dňa 14.12.2006 na č.l. 491, Uznesením č.k. 4C/176/98 zo dňa 9.1.2007 na č.l. 499, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 13.5.2008 na č.l. 507, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 22.4.2009 na č.l. 542, predkladacou správou na Krajský súd z 27.5.2009 na č.l. 555, Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/226/2009 zo dňa 26.8.2009 na č.l. 558, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 9.12.2009 na č.l. 569, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 11.2.2010 na č.l. 584, znaleckým posudkom č. 13/2010 doručený B.. A. X. X.XX.XXXX na č.l. 589, podaním žalobcov zo dňa 24.1.2010 na č.l. 611 zmena návrhu, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 16.2.2010 na č.l. 619, Uznesením Ústavného súdu č.k. ÚS.17/2011-22 zo dňa 27.1.2011 na č.l. 630, oznámením a zaslaním dokladov Správy katastra Skalica zo dňa 12.4.2011 na č.l. 637, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 4.5.2011 na č.l. 648, výzvou OS Skalica č.k. 3C/25/2008 zo dňa 4.5.2011 na č.l. 650, podaním žalobcov zo dňa 11.5.2011 na č.l. 653, Uznesením OS Skalica č.k. 3C/25/2008-770 zo dňa 6.6.2011 na č.l. 661, podaním žalobcov zo dňa 10.6.2011 na č.l. 666, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 29.7.2011 na č.l. 675, podaním žalobcov zo dňa 10.8.2011 na č.l. 684, Uznesením OS Skalica č.k. 3C/25/2008 zo dňa 15.8.2011 na č.l. 692, podaním žalovaného zo dňa 19.8.2011 na č.l. 694 označený ako vzájomný návrh, dodatkom č. 1 k znaleckému posudku č. 13/2010 B.. X. na č.l. 709, podaním žalovaného z 26.8.2011 na č.l. 719 námietky voči znalcovi, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 7.9.2011 na č.l. 716, podaním žalobcov zo dňa 8.9.2011 na č.l. 720, podaním žalobcov zo dňa 5.10.2011 na č.l. 731, odborným vyjadrením B.. A. X. zo dňa XX.XX.XXXX na č.l. 738, návrhom žalobcov na doplnenie dôkazov zo dňa 24.11.2011 na č.l. 745, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 30.11.2011 na č.l. 763, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 13.12.2011 na č.k. 766, podaním žalovaného zo dňa 3.1.2012 na č.l. 768, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 3.1.2012 na č.l. 769, podaním znalca B.. A. X. z XX.X.XXXX na č.l. 775, zápisnicou o pojednávaní z 30.1.2012 na č.l. 777, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 2.2.2012 na č.l. 778, úpravami sudcu zo dňa 1.12.2011 na č.l. 778, úpravou sudcu zo dňa 22.2.2012 na č.l. 789, písomnosťou správy katastra Skalica zo dňa 7.3.2012 na č.l. 783, úpravou sudcu z 9.3.2012 na č.l. 806, oznámením Správy katastra Skalica zo dňa 29.3.2012 na č.l. 812, písomnosťou znalca X. na č.l. 850, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 27.6.2012 na č.l. 879, úpravou sudcu zo dňa 10.7.2012 na č.l. 883, Uznesením č.k. 3C/25/2008 zo dňa 27.6.2012 na č.l. 886, úpravou sudcu z 26.7.2012 na č.l. 891, oznámením B.. A. X. z XX.XX.XXXX na č.l. 900, žiadosťou o predĺženie termínu B.. A. X. na č.l. 902, úpravou sudcu 23.10.2012 na č.l. 905, podaním B.. A. X. zo dňa XX.XX.XXXX na č.l. 914, úpravou sudcu z 29.11.2012 na č.l. 922, zápisnicou o pojednávaní zo dňa

17.12.2012 na č.l. 936, Rozsudkom č.k. 3C/25/2008-952 zo dňa 17.12.2012, stanoviskom k odvolaniu žalovaného podané B.. A. X. z XX.X.XXXX na č.l. 1022, odvolaním žalovaného zo dňa 25.2.2013 na č.l. 1030, odvolaním žalobcov zo dňa 4.3.2013 na č.l. 1039, predkladacou správou na KS v Trnave zo dňa 26.3.2013 na č.l. 1069.

3. Rozsudkom č.k. 8C 164/2012-268 zo dňa 18.07.2013 súd prvej inštancie zamietol žalobu, pričom zamietnutie odôvodnil tým, že nemá právomoc posudzovať porušenie ústavného práva občana na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (a takúto otázku pre posúdenie nároku zo zodpovednosti za škodu nemôže riešiť ako otázku predbežnú) a ďalej vecne zdôvodnil tým, že žalobcovia za obdobie od 1. júla 2004 do 16. februára 2011 boli už odškodnení v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ktorého sa dopustili súdy v konaní pred Okresným súdom Skalica sp. zn. 3C/25/2008 a to vyplatením finančného zadosťučinenia Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. ÚS I. 17/2011 z 13. apríla 2011, vo výške 12 000 eur každému zo žalobcov.

4. Uznesením Krajského súdu č.k. 23Co/420/2013-322 zo dňa 07.10.2015 bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené, pričom v zrušujúcom rozhodnutí Krajský súd Trnava vyslovil ten právny názor, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody podľa ZoZS po využití právnym poriadkom ustanoveného mechanizmu oprávnených subjektov, legitimovaných posudzovať prieťahy v konaní. Ďalej Krajský súd v Trnave uložil súdu prvej inštancie preskúmať nárok žalobcov ako občianskoprávny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 ZoZS (vychádzajúc z článku 46 ods. 3 a článku 127 ods. 4 Ústavy SR), z hľadiska naplnenia týmto zákonom stanovených podmienok pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Teda vo vzťahu k prvej etape skúmaného obdobia (od 1. júla 2004 do 16. februára 2011) posudzovaním preukázania atribútu existencie nemajetkovej ujmy na strane žalobcov a následne príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmu. Rovnako uložil súdu preskúmať aj druhú etapu uplatňovaného nároku žalobcov (od 17. februára 2011), vo vzťahu k splneniu podmienok nesprávneho úradného postupu, ako protiprávneho stavu. Krajský súd v Trnave uložil súdu prvej inštancie v ak. dospeje k záveru o preukázaní základu nároku, že na strane žalobcov došlo k ujme, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, konštatovaným v Náleze ÚS SR I. ÚS 17/2011 z 13. apríla 2011, túto ujmu konkretizuje (s odôvodnením z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, v zmysle požiadaviek ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p.) a odôvodní príčinnú súvislosť vzniknutej ujmy s nesprávnym úradným postupom. Po zistení a odôvodnení, v čom spočíva nemajetková ujma žalobcov za zistené zbytočné prieťahy v kmeňovom konaní, za predpokladu existencie požadovanej príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmu a zisteným porušením práva ako nesprávneho úradného postupu, posúdi výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch s prihliadnutím na príkladom zákonom stanovené kritériá (osobu poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k ujme došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a spoločenskom živote) ako aj ďalšie iné, ktoré budú relevantné pre priznanie alebo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

5. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom 8C/164/2012-562 zo dňa 29.03.2017 súd prvej inštancie výrokom I. žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom každému po 3.452,78 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. žalovanej priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 30,94 %. Výrok II nadobudol právoplatnosť, nakoľko voči nemu nebolo podané odvolanie.

6. Voči uvedenému rozhodnutiu podala, čo do výroku I a III odvolanie žalovaná. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 23Co/317/2017-608 zo dňa 20.08.2018 rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Krajský súd v Trnave uložil súdu prvej inštancie povinnosť vypočítať žalobcov a zisťovať existenciu nemajetkovej ujmy na strane žalobcov v priamej príčinnej súvislosti s existujúcimi prieťahmi v civilnom konaní 3C/25/2008 vedenej na Okresnom súde Skalica za obdobie od 1.7.2004 do 16.2.2011 (pretože za ďalšie obdobie bol nárok žalobcov zamietnutý a v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť). Ďalej uložil povinnosť zohľadniť civilný charakter sporového konania, predmet konania z hľadiska jeho významu pre stranu, keďže ide o uplatňovanie vecných práv, ďalej prihliadnuť na osobné pomery žalobcov či iné konkrétne skutkové okolnosti prípadu; Krajský súd v Trnave ďalej uviedol, že ak súd prvej inštancie v prípade zistí, že nárok žalobcov je opodstatnený (aj keď len čiastočne) výšku priznanej sumy odôvodní aj z hľadiska jej porovnateľnosti s inými, podobnými prípadmi, aby bol dodržaný princíp proporcionality a prihliadne ku skutočnosti, že žalobcom bola za porušenie ich práva na spravodlivý proces, ktorý zahŕňa konanie bez zbytočných

prieťahov priznaná nemajetková ujma 24.000 eur Ústavným súdom SR a zároveň sa vysporiada s argumentáciou žalovaného, prečo uvedenú sumu nemožno považovať za primeranú vzhľadom k okolnostiam daného prípadu.

7. Krajský súd v Trnave v rámci odôvodnenia ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou, prečo iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Ďalej bolo uvedené, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom to, aby jej výška odrážala všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je nutné použiť princíp proporcionality tiež tým spôsobom, že súd porovná čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch a to nie len v podobných, ale aj ďalších, v ktorých išlo o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch za prieťahy v konaní. Krajský súd v Trnave tiež vyjadril ten právny záver, že skutočnosť, že žalobcovia si nemôžu vybudovať vinársky domček, pretože vlastníctvo časti pozemku o výmere 300 m² (kde je možné domček vybudovať) je sporné a rieši sa v konaní vo veci vedenej na Okresnom súde Skalica č.k. 3C/25/2008, čím je podľa súdu prvej inštancie preukázaný vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov, nesúvisí s porušením práva na konanie bez prieťahov, na ktoré majú žalobcovia právo, ale súvisí s ich (ne)úspechom v konaní. Ak žalobcovia podali žalobu, musia počítať aj s tým, že v spore môžu byť neúspešní a nikdy nenastane pre nich doba, kedy si budú môcť užívať sporný majetok. Pomer úspechu a neúspechu je v sporových konaniach 50% na 50%. Možno súhlasiť s názorom žalobcov, že je neschopnosťou súdu vec rozhodnúť v tak dlhom období ako je konanie vo veci 3C/25/2008. Zároveň je ale potrebné doplniť, že dĺžka konania závisí aj od aktivít strán sporu a od ich schopnosti svoj nárok nie len tvrdiť, ale aj preukázať. Žalobcovia sú v konaní 3C/25/2008 zastúpení advokátom, ktorý je oprávnený a povinný predkladať dôkazy svedčiace v prospech žalobcov, ak žalobcovia vytýkajú súdu, že sa vo veci sa nariadovo v poradí už niekoľkonásobné znalecké dokazovanie (avšak závery znalcov boli vždy rozporné), takéto konanie nesvedčí len o neschopnosti súdu, ale aj o neschopnosti žalobcov preukázať nárok. Žalobcovia majú právo navrhovať znalecké dokazovanie vrátane práva klásť znalcomi otázky a navrhovať, čo bude úlohou znalca vo vypracovanom znaleckom dokazovaní. Evidentne nejde o jasný (učebnicový) príklad sporu (3C/25/2008), v ktorom by žalobcovia vedeli rýchlo a spoľahlivo preukázať odôvodnenosť svojho nároku a doposiaľ žalobcovia nenavrhlí vykonať také dokazovanie, na základe ktorého by boli v konaní úspešní. Tiež nemožno hodnotiť ujmu ako závažnú preto, lebo dlhoročný spor nevyznieva v prospech žalobcov, znižuje ich vážnosť, pretože okolie ich vníma negatívne, odmieta ich alebo ich ľutuje, dokonca im nedôveruje, zvlášť v obci s menším počtom ľudí, kde je človek pod drobnohľadom (ako to uviedol súd prvej inštancie). Je predsa právom každej fyzickej osoby domáhať sa svojich práv v prípade, ak sú porušované, na súde podaním civilnej žaloby (nejde o trestné konanie, kde by existovali pochybnosti, či navrhovatelia nie sú páchatelmi trestného činu, ako protiprávneho konania v zmysle trestného práva). Žalobcovia nekonajú inak, ako v súlade s platným právnym poriadkom a neexistuje dôvod, aby ktokoľvek v ich okolí hodnotil ich konanie v negatívnom smere. Ak ich okolie podanie žaloby chápe negatívne, ide o zásadné nepochopenie uplatňovania práv každého občana v civilnom konaní. Neznalosť problematiky podania civilnej žaloby zo strany okolia žalobcov ale nemôže objektívne zasiahnuť do cti a dôstojnosti žalobcov a je na žalobcoch, aby svojimi postojmi a vysvetľovaním jasne takýto názor pred okolím prezentovali. Krajský súd v Trnave tiež uviedol, že zvýšený význam predmetu konania pre osoby poškodených navrhovateľov musia navrhovatelia v konaní nielen tvrdiť, ale aj spoľahlivo preukázať.

8. Súd po vrátení veci nariadil súdne pojednávanie, na ktoré predvolal sporové strany. Súd súčasne vyzval žalobcov na doplnenie skutkových tvrdení ohľadne vzniknutej ujmy, ako aj špecifikovanie a preukázanie pomerov spolu s výzvou na označenie dôkazov, ktoré žiadajú vykonať na nasledujúcom pojednávaní. Žalobcovia doručili súdu vyjadrenie zo dňa 21.02.2019, kde navrhli opätovný výsluch žalobcov a svedka Ing. R. A.. Žalobcovia uviedli, že cieľom v takomto spore je kompenzácia ujmy spôsobenej najmä poškodením dobrej povesti a občianskej cti. Ďalej uviedli, že absolútne nesúhlasia s odôvodnením rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, kde Krajský súd v Trnave zhodnotil skutočnosť, či dlhotrvajúci spor môže objektívne zasiahnuť do cti žalobcov, pričom poukázali na to, že spor neiniciovali, ale že tento začali z dôvodu, že ich naň odkázal stavebný úrad. Ďalej namietali, že nie je správne, aby sa posudzovali obdobné prípady a im priznané čiastky pred Ústavným súdom. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý vyslovil iný právny záver. Súčasne vyjadrili záver, že ak by sa dospelo k záveru, že v rámci konania je potrebné skúmať primeranosť sumy priznanej Ústavným súdom tak potom je bezpredmetné preukazovať existenciu ujmy. Uviedli, že zo zákona č. 513/2003 Z.z. nevyplýva, že súd má prihliadať na tú skutočnosť, či bolo stranám

sporu v minulosti priznané zadosťučinenie v peniazoch Ústavným súdom SR. Vyjadrili ten záver, že priznané finančné zadosťučinenie Ústavným súdom SR vychádzalo z porušenia základných práv a slobôd a náhrada nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 543/2003 Z.z. vychádza z posúdenia nesprávneho úradného postupu, kde pre priznanie musia byť splnené tri základné podmienky 1. protiprávne konanie, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi konaním a škodou, pričom sa prihliadne na osobu poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli, pričom pri rozhodnutí Ústavného súdu sa do úvahy berú kritéria zložitosti veci, postup súdu a význam konania pre sťažovateľa.

9. Súd konštatuje, že žalobcovia sa pôvodne domáhali zaplatenia každý sumy 10.000,- eur, ktorá je vyčíslená ako ich nemajetková ujma, ktorá im vznikla v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Skalica pod sp.zn. 3C/25/2008, ktoré nie je právoplatne skončené. V súčasnosti je predmetom konania je zaplatenie sumy 3.452,78 eur a posúdenie obdobia od 01.07.2004 do 16.02.2011, tj. ako prieťahy v uvedenom konaní zasiahli nemajetkovú ujmu žalobcov.

10. Zo žiadosti žalobcov zo dňa 3. 2. 2012 o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu vyplýva, že si v súvislosti s konaním sp. zn. 3C/25/2008 si uplatnili nemajetkovú ujmu, nemajetkovú ujmu v sume 10 000 eur pre každého podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Z oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 1 8. 2012 vyplýva, že žiadosť žalobcov doručená dňa 7. 2. 2012 je nedôvodná.

11. Na pojednávaní dňa 10.05.2016 vypovedali svedkovia, a to

a) Katarína Huťňová, nar. 05.11.1973, ktorá uviedla, že je švagrinou žalobkyne, má s ňou dobrý vzťah, vie čo je predmetom konania, ako aj to, že spor na Okresnom súde v Skalici trvá dlhú dobu. Ďalej uviedla, že nežije v Radošovciach, pričom sa jej kolegyne, ktoré žijú v Radošovciach pýtajú, či žalobcovia pôjdu na Hurbánka. Svedkyňa uviedla, že by povedala, že sa jej to pýtajú s posmechom. Ďalej uviedla, že keď sa to rozoberá v rodine, tak je to nepríjemné. Tiež uviedla, že každý v Radošovciach si buduje domček. Kolegyne, ktoré sa na vec pýtajú sa pýtajú aj v dobrom aj opovrhnutím. Svedkyňa uviedla, že raz bola svedkom, ako sa susedia posmievali žalobcom, pričom nevedela konkretizovať ktorí. Záverom uviedla, že v obci sú závistliví ľudia.

b) L. T., nar. XX.XX.XXXX, ktorý uviedol, že žalobcovia sú jeho teta a ujo, stretávajú sa trikrát do týždňa, pričom naposledy sa o spore rozprávali na vianoce 2015. Svedok uviedol, že susedia v Radošovciach sa vyzvedajú ako to vyzerá, pričom však nevedel uviesť, prečo sa pýtajú. Keď dostanú odpoveď, len sa pousmejú, nekomentujú situáciu. Raz bol svedkom, keď sa sused normálne pýtal, ako to je s chatou a pozemkom. Následne svedok opravil výpoveď a uviedol, že si myslí, že to bolo cílené ako posmech. Iných situácií svedkom nebol.

12 Na pojednávaní dňa 10.05.2016, žalobkyňa predložila lekársku správu, č.l.349, kardiogram č.l. 350. Súd vykonal na pojednávaní dňa 21.02.2019 dokazovanie odvolaním žalobcu č.l. 574-575, odvolaním žalovaného č.l. 581-584, vyjadrením žalobcov č.l. 624-627. Súd v súlade so závermi rozhodnutia Krajského súdu vypočul opätovne žalobcov a žalobcami navrhovaného svedka. Súd konštatuje, že v konaní bolo nesporné predbežné prejednanie nároku, ako aj prípadná pasívna legitímácia žalovanej v prípade dôvodnosti žaloby, ktorú však žalovaná popierala. Sporným v konaní bolo, či žalobcovia majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v podobe primeraného finančného zadosťučinenia v prípade z dôvodu veľkej intezity zásahu do práv žalobcov v dôsledkov neúmernej dĺžky súdneho konania od 01.7.2014 do 16.02.2011.

13. Žalobca 1 pri výsluchu uviedol, že uvedený dlhoročný spor dopadol na jeho život tak, že zo začiatku bolo všetko harmonické a ako prišlo k tomuto konaniu boli hádky, navrhovateľ si radšej vypijem, ako je súd, tak cigarety vyfajčí celú krabičku, klepe sa, je to na psychiku. V krčme sa ho vypytujú čo a ako a nerobí mi to dobre. Komu by to robilo dobre. Všetci na okolo majú postavené a on nič, nemôže sa na to pozerať. Konanie malo dopad aj na pracovný život, nakoľko keď je človek kľudný, tak sa mu robí inak. Vinohradnícky domček chceli postaviť, a preto kúpili si plác (pozemok), že idú stavať, sused poprel hranicu, takže stavebný úrad im povedal, aby to dali na súd. Je to z roku 1994, vtedy som mal iné roky a teraz je to inak. Mali plány postaviť vinicu, je tam vinná cesta. Nemôžu robiť nič, pokosia to a hotovo. Víno nepestujú, chceli, ale nemôžu, to nie je malá investícia, vysadia to, je to na hranici a sused to dá preč. Radšej nikam nechodia, lebo keď prídu niekam, tak sa povadia. Aj u vinohradoch sú akcie a nechodia tam. Je tam poľovnícky guláš a pod., na ktoré nechodia, nakoľko

by sa vytočili. Radšej sedia doma. V rozhodujúcom období sa ho to dotklo veľa, to sa nedá opísať. Mali samé hádky. Ako sa na to pozreli, tak mali po nálade, povadili sa. Žalobkyňa 2 pri vylúčení uviedla, že ich život zasiahol uvedený spor tak, že mali okolo 30 rokov, chceli budovať. Žalobkyňa je s tým životom spätá od malička, nakoľko odtiaľ pochádza, chceli mať svoj vinohradnícky domček, vinohrad, toto jej bolo odopreté, pretože keď podali na Stavebný úrad žiadosť na povolenie o stavbe, tak ich odporučili na podanie žaloby na súd a toto trvá dodnes. Dopady na rodinný život boli v tom, že najskôr sa vadili, potom, že podajú návrh na rozvod. Žalobkyňa psychika je labilnejšia, robí v banke, na ňu to vplýva riadne, má zodpovednú robotu, skúšajú ich, robia i m testy. Je problém sústrediť sa na niečo, lebo ju to psychicky a duševne ubíja. Aj dnes môže povedať, že keď išla na súd, tak spala 2 hod., nemôže užívať lieky na spanie, lebo má vysoký tlak a je na invalidnom dôchodku z tohto, je to psychického a stresujúceho rázu. A taktiež sa konajú zábavy a spol. udalosti, je tam vinná cesta Záhorie, ktorý sa tam uskutočňuje 3 krát do roka, na ktorých sa nezúčastňujú. Taktiež mali 50-tku a ja 60 -tku, že budú oslavovať v chate, tak nie, táto možnosť je im odopretá. Mama sa jej pýta, kedy to budete mať postavené, či sa dožije. Otec sa toho nedožil a veľmi sa tešil, že budú pokračovať v tradíciách. Týmto stresmi, hádkami doplatili tým, že nemajú ani deti a keď boli na vyšetrení, tak im povedali, že majú všetky streasy vyhodiť z hlavy. Otázky spoluobčanov typu, kedy to budete mať postavené, kedy si to užiješ veľmi negatívne vplývajú na moju psychiku. Dnes sa už stráca zmysel vybudovať vinohradnícky domček, nakoľko je všetko zdražené, ubudli im sily, keby dostala odškodnenie, a pre jej radosť a dali by sa do poriadku rodinné vzťahy, tak má za to, že by chcela ísť stavať. Urbánek je spoločenská udalosť, nakoľko Sv. Urban je patrón vinohradníkov, idú tam na omšu a idú domov. Je tam taká vinná búda s tým, že akcie sa nezúčastňuje kvôli výsmechu.

14. Svedok R. A., nar. XX.XX.XXXX, po poučení uviedol, že žalobcovia sú i rodinní priatelia, chodia k nim, oni k nim, navštevujeme sa 4-5 krát do roka. Chodia sa k nim zrekreovať a oni chodia k žalobcom. Žalobcovia sa súdia o pozemok, na ktorom má stáť ich chata a toto sa ťahá už odkedy ja som bol malý. Každý sa ich pýta, kedy to budú mať a oni sami nevedia povedať a chceli by tam chodiť a nemajú kam chodiť. Všetko vplýva na psychiku na spoločenský život a rodinný život. PZ žalobcov kladie otázky svedkovi:

Aký to malo dopad na rodinný život? Odpoveď svedka: Keď sa dlho vedie niečo, čo by sme chceli užívať a nemôžete, tak to je na psychiku, človek je labilnejší, hádali sa a vyčerpávalo ich to, má aj problémy s tlakom, nemohli dobre spať.

Boli ste niekedy svedkom, že by sa o tom rozprávalo? Odpoveď: Nepoznám tam veľa ľudí, ale keď parkujem pred ich domom, tak sa ľudia pýtajú, že kedy to bude a pod. To nie je pozitívne pre toho človeka.

Poznáte tú oblasť? Odpoveď: Je to na Záhorí a je to vinohradnícka oblasť?

Aký to malo dopad na spoločenský život? Odpoveď: Oni tam majú toho Urbánka majú tam vinnú cestu, môžu sa tam toho zúčastniť, ale sa nezúčastňovali toho, išli domov.

Na otázku súdu odkiaľ viete, že nemôžu spať? Odpoveď: Boli u nás po takom súde a bolo 2-3 hod. v noci a nemohli zaspáť od nervov, to vplýva na kvalitu života.

Na otázku súdu boli ste na slávnostiach vína? Odpoveď: Bol som na sv. Urbánka, boli tam aj žalobcovia a boli sme spolu s nimi a išli sme k nim domov spať.

Na otázku súdu je štandardné, že sa spí na slávnostiach? Odpoveď: Idete na zábavu, dáte si tam pohár vína a nesadnete za volant, tak prespíte tam.

15. Žalobcovia v záverečnej reči uviedli, že vzhľadom k vykonanému dokazovaniu na dnešnom pojednávaní, aj na predchádzajúcich pojednaniach bolo svedkami aj vylúčeniami strán sporu preukázané, že tento dlhoročný spor, ktorý sa viedol 17 rokov, dokedy rozhodol Ústavný súd majú za to, že preukázali aká závažná nemajetková ujma bola žalobcom spôsobená. Majú za to, že žalobcovia sa nemôžu radosť a nemôžu si splniť svoj sen, a to užívať si vinohradnícky domček a s tým spojené aj pestovanie viniča, pretože si chceli pod týmto domčekom postaviť aj vinný sklep. Žalobca bol takto ukrátený o to, aby s ostatnými občanmi a vlastníkmi takýchto vinohradníckych domčiekov sa mohol zúčastňovať vinnej cesty Záhorie a aj to, že sa nemohol zúčastňovať udalosti na sv. Urbana, na ktorej udalosti sa oslavuje vinárstvo, pretože tento sv. Urban je patrónom vinárov. Žalobcovia takto prišli o stratu šance užívať si svoje vlastníctvo a už v tomto veku po 25 rokoch nemá zmysel takýto vinohradnícky domček stavať. Taktiež bolo preukázané, že malo dopad na ich rodinný a spol. život ako vypovedala žalobkyňa nemohli mať deti, ktoré ani nemajú, pretože vždy lekári im povedali, že to môže byť stresového pôvodu. Teda nemohli sa zúčastňovať významných

udalostí, ktoré sa v tejto oblasti vykonávajú, a to preto, že sa ich stále na to občania vypytovali pri tejto príležitosti, že kedy budú stavať a nezúčastňovali sa aj preto, že im bolo tejto udalosti ľúto a preto išli na omšu ako kresťania a nemohli tam zostať a zabávať sa ako je to v tejto udalosti bežné. Taktiež poukázali, že ak by sa mala zohľadňovať už čiastka, ktorá bola priznaná Ústavným súdom tak, majú za to, že táto suma bola neprimeraná k závažnosti, ktorú pociťujú žalobcovia a max. výška, ktorú môže súd priznať za zodpovednosť za škodu, ktorá v roku 2011 bola max. 15.850 eur, teda, ak by sme toto zobrali do úvahy, žalobcom nebola priznaná vyššia čiastka a čiastka, ktorá bola priznaná prvým stupňom vo výške cca 7.000 eur pre každého, bola spolu 15.500 eur pre jednu osobu. Žiadali, aby súd návrhu vyhovel, pretože jednoznačne preukázali, že tento spor mal dopad na spoločenský a rodinný život, pretože sa jedná o vlastnícke právo, ktoré zaručuje Ústava SR vlastníť majetok a taktiež, že tento spor pred okresným súdom nevyvolali žalobcovia svojvoľne a boli na to odkázaní Štátnym stavebným úradom. Žiadame teda aj priznať 100% náhradu trov konania v prípade úspechu.

16. Žalovaná v rámci záverečnej reči uviedla, že považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že právnym titulom nároku uplatneného v tomto konaní sú prietahy v konaní OS Skalica, ktoré boli konštatované v ob. od 01.07.2004 do 16.02.2011. Právnym titulom nie je samotné vedenie predmetného sporu a celková jeho dĺžka, čo podľa názoru žalovanej žalobcovia v rámci svojej argumentácie podstatným spôsobom opomínajú. Súd je viazaný pri posudzovaní právneho titulu v podobe prietahov v konaní a na to nadväzujúceho zodpovednostného vzťahu právne záväzným názorom príslušného orgánu, ktorým je v toto prípade Ústavný súd SR. Žalovaná zdôraznila, že nemožno zamieňať vedenie samotného konania, jeho celkovú dĺžku a ďalšie pod. aspekty tohto konania správnym titulom nároku uplatneného v tomto konaní. Skutočnosti uvádzané žalobcami, resp. svedkom sa podľa nášho názoru nevzťahujú na právny titul v podobe prietahov v konaní. Medzi právnym titulom nároku na náhradu škody a škodou v tomto prípade nemajetkovej ujmy musí existovať priama a bezprostredná príčinná súvislosť. To znamená, že nie je možné svojvoľne zamieňať jednotlivé príčiny a následky tak, ako je tomu podľa nášho názoru v tomto prípade. Žalovaná má za to, že zo svedeckých výpovedí vyplýva tá skutočnosť, že príčinou ujmy má byť konanie samotné a nie prietahy konštatované v tom určitom časovom období. Žalovaná zotrvala na stanovisku o nedôvodnosti žaloby uplatneného nároku v celom rozsahu. Podľa názoru žalovanej žalobcovia neunesli dôkazné bremeno týkajúce sa vzniku tak závažného zásahu do osobného, rodinného, či spoločenského života, ktorý by bol spôsobený danými prietahmi v danom konaní, nie celým konaním samotným a ktorý by s poukazom na § 17 ods. 2, 3 zákona 514/2003 Z.z. odôvodňoval ďalšiu fin. kompenzáciu zo strany štátu. Stotožňuje sa s právnym názorom odvolacieho súdu obsiahnutých predovšetkým v bodoch 20-25 odôvodnenie a zrušujúceho uznesenia. Je neopomenuteľnou skutočnosťou, že žalobcom bola zo strany štátu na základe nálezu ÚS SR poskytnutá peňažná satisfakcia za prietahy v predmetnom konaní na OS Skalica, pričom podľa názoru žalovanej možno považovať túto satisfakciu za prevyšujúcu obvyklú výšku satisfakcie poskytovanú ÚS v obdobných veciach. Názor, že nárok na peňažnú satisfakciu od ÚS, a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nemožno zamieňať. Žalovaná nespochybuje, avšak žalovaná je toho názoru, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj konštatovanie porušenia práva, je potrebné brať na zreteľ, ako zásadnú skutočnosť pri vyhodnocovaní naplnenia podmienok podľa § 17 ods. 2 zák. 514/2003. Žalovaná opätovne zdôrazňuje, že žalobcom bola zo strany ÚS poskytnutá za prietahy v konaní, tak nepeňažná satisfakcia vo forme konštatovania porušenia ich práv a zároveň aj peňažná satisfakcia, ktorá je podľa názoru žalovanej s ohľadom na rozhodnutia vydané ÚS v obdobných právnych veciach a s ohľadom aj napr. dnes žalovanou spomenutú právnu vec vedenú na OS BA 1 viac než primeraná. Žalovaná je toho názoru, že vychádzajúc z hodnotiacich kritérií uvedených odvolacím súdom žalobcovia objektívne nepreukázali nutnosť ďalšej peňažnej náhrady za prietahy v predmetnom konaní konštatované v rozsahu 7 rokov. Žalovaná zotráva na svojom návrhu, aby súd žalobu vo zvyšnej časti, ktorá zostala predmetom konania zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania. V prípade, ak by súd čo i len žalobe čiastočne vyhovel, dovoľujeme si požiadať o určenie 30 dňovej lehoty na splnenie povinnosti, túto požiadavku odôvodňujeme predovšetkým administratívnym procesom, ktorý predchádza úhradám na MS SR a ktorý by objektívne zmaril plniť v 3 dňovej lehote.

17. Súd prejednávanej vec posúdil podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov:

18. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej

časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom, ods. 2 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

19. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v platnom znení štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný postup do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, ods. 2 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

21. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieskumoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieskumy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieskumy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov.

22. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

23. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11, ods. 2 ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

24. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde, ods. 2 každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

25. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v platnom znení uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk,

26. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak,

27. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení,

28. Podľa ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

29. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

30. Podľa § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (1).

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (2).

Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (3).

31. Podľa ČL. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

32. Podľa ČL. 127 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, zodpovednosť toho, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, za škodu alebo inú ujmu nie je rozhodnutím ústavného súdu dotknutá.

33. Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

34. Súd konštatuje, že zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie nedefinuje pojem nemajetkovej ujmy a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ II a nasl. Občianskeho zákonníka) a nemajetkovú ujmu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v osobnostnej sfére poškodeného, súčasne nijak sa nepremieta do majetkovej sféry poškodeného, a ktorú v tomto dôsledku nie je možné presne vyjadriť v peniazoch, pričom konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.). Súd konštatuje, že pri dlhotrvajúcom súdnom spore je predpoklad existencie vyvratiteľnej domnienky, že došlo k takému zásahu do sféry dotknutej osoby, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy. V tomto posudzovanom prípade bolo Ústavným súdom jednoznačne konštatované, že v rozhodnom období bolo porušené právo žalobcov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nálezom Ústavného súdu I ÚS /17/2011-55 zo dňa 13.04.2011 a žalobcom bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie každému po 12.000,- eur. Vzhľadom na uvedené preto súd konštatuje, že v konaní došlo k zásahu do práv žalobcov v podobe neprimeranej dĺžky konania za obdobie od 01.07.2004 do 16.02.2011, pričom otázkou je či tento zásah bol takej intenzity a v takej miere zasiahol do práv osoby poškodených žalobcov, teda spôsobil im tak závažný vznik ujmy a následky, že konštatovanie porušenia práv Ústavným súdom SR a ním priznaná

kompenzácia je nepostačujúca a sú dané dôvody nato, aby bola priznaná náhrada ujmy v peniazoch. Žalobcovia po celé konanie opierali svoj nárok o to, že im je upierané právo na pokojný a šťastný život, pričom svoj pokojný a šťastný život videli v tom, že nemôžu užívať svoje vinice a nemôžu užívať vinársky domček, ktorý si chceli postaviť. V rámci posledného výsluchu žalobcovia uviedli, že konanie malo za obdobie dosah aj na súkromný život v podobe vzájomných hádok, depresie, celkového nešťastia a v konečnom dôsledku aj nemožnosti mať spoločné deti. V ostatnom opätovne žalobcovia zotrvali na tom, že primárne ich nemajetková ujma spočíva v nemožnosti užívať domček a vinice. Súd konštatuje, že nárok v časti užívania viníc, ktoré by mohli byť posúdené ako nemajetková ujma súd prvej inštancie ostatným rozhodnutím zamietol (viď odôvodnenie rozhodnutia bod 37), pričom v tejto časti odvolanie podané nebolo, a preto súd z tohto pohľadu uvedené skutkové tvrdenia osobitne neposudzoval. Súd prvej inštancie súčasne poukazuje na závery rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, kde tento posúdil nemožnosť užívania vinárskeho domčeka nasledovne: „podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že žalobcovia si nemôžu vybudovať vinársky domček, pretože vlastníctvo časti pozemku o výmere 300 m² (kde je možné domček vybudovať) je sporné a rieši sa v konaní vo veci vedenej na Okresnom súde Skalica č.k. 3C/25/2008, čím je podľa súdu prvej inštancie preukázaný vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov, nesúvisí s porušením práva na konanie bez prieťahov, na ktoré majú žalobcovia právo, ale súvisí s ich (ne)úspechom v konaní. Ak žalobcovia podali žalobu, musia počítať aj s tým, že v spore môžu byť neúspešní a nikdy nenastane pre nich doba, kedy si budú môcť užívať sporný majetok. Pomer úspechu a neúspechu je v sporových konaniach 50% na 50%. Možno súhlasiť s názorom žalobcov, že je neschopnosťou súdu vec rozhodnúť v tak dlhom období ako je konanie vo veci 3C/25/2008. Zároveň je ale potrebné doplniť, že dĺžka konania závisí aj od aktivít strán sporu a od ich schopnosti svoj nárok nie len tvrdiť, ale aj preukázať. Žalobcovia sú v konaní 3C/25/2008 zastúpení advokátom, ktorý je oprávnený a povinný predkladať dôkazy svedčiace v prospech žalobcov, ak žalobcovia vytykajú súdu, že sa vo veci sa nariaďovalo v poradí už niekoľkonásobné znalecké dokazovanie (avšak závery znalcov boli vždy rozporné), takéto konanie nesvedčí len o neschopnosti súdu, ale aj o neschopnosti žalobcov preukázať nárok. Žalobcovia majú právo navrhovať znalecké dokazovanie vrátane práva klásť znalcovi otázky a navrhovať, čo bude úlohou znalca vo vypracovanom znaleckom dokazovaní. Evidentne nejde o jasný (učebnicový) príklad sporu (3C/25/2008), v ktorom by žalobcovia vedeli rýchlo a spoľahlivo preukázať odôvodnenosť svojho nároku a doposiaľ žalobcovia nenavrhlí vykonať také dokazovanie, na základe ktorého by boli v konaní úspešní. Tiež nemožno hodnotiť ujmu ako závažnú preto, lebo dlhoročný spor nevyznieva v prospech žalobcov, znižuje ich vážnosť, pretože okolie ich vníma negatívne, odmieta ich alebo ich ľutuje, dokonca im nedôveruje, zvlášť v obci s menším počtom ľudí, kde je človek pod drobnohľadom (ako to uviedol súd prvej inštancie). Je predsa právom každej fyzickej osoby domáhať sa svojich práv v prípade, ak sú porušované, na súde podaním civilnej žaloby (nejde o trestné konanie, kde by existovali pochybnosti, či navrhovatelia nie sú páchatelmi trestného činu, ako protiprávneho konania v zmysle trestného práva). Žalobcovia nekonajú inak, ako v súlade s platným právnym poriadkom a neexistuje dôvod, aby ktokoľvek v ich okolí hodnotil ich konanie v negatívnom smere. Ak ich okolie podanie žaloby chápe negatívne, ide o zásadné nepochopenie uplatňovania práv každého občana v civilnom konaní. Neznalosť problematiky podania civilnej žaloby zo strany okolia žalobcov ale nemôže objektívne zasiahnuť do cti a dôstojnosti žalobcov a je na žalobcoch, aby svojimi postojmi a vysvetľovaním jasne takýto názor pred okolím prezentovali. Následne je možné očakávať, že nikto z okolia ich nebude ľutovať, nebude ich odmietať a bude im dôverovať. Napokon žalobcovia sú disponentmi žaloby a môžu ju kedykoľvek zobrať späť, ak samotná existencia civilného sporu má na ich postavenie a medziľudské vzťahy tak negatívne a nepriaznivé ohlasy ako opisujú. Súd tiež nemôže zohľadňovať dĺžku prieťahov (nekonania súdu) od počiatku až doposiaľ, môže prihliadať len na prieťahy v rozhodnom období tak, ako bolo konštatované vyššie.“ Súd opätovne posudzujúc nárok žalobcov dospel k tomu, že prehodnotil svoj názor vyjadrený v prvom rozhodnutí a plne sa stotožnil so závermi posledného rozhodnutia Krajského súdu, ktoré si dovolil odcitovať v tejto časti.

Následne už zostáva posúdiť ešte nasledovné zásahy do práv žalobcov, a to vyvolanie hádok medzi žalobcami, ktoré mali vyústiť do možného rozvodu, nespavosť, resp. prejavy v pracovnej oblasti, resp. v oblasti bežného života a na psychickej stránke, zdravotné a psychické problémy a nemožnosť mať deti. Súd ako prvým následkom - zásahom sa bude zaoberať práve nemožnosťou mať deti. Súd má za to, že v konaní síce uvedené bolo tvrdené na poslednom pojednávaní, avšak uvedené nebolo nijakým spôsobom preukázané, ale len tvrdené. Takéto závažné tvrdenie (resp. následok) by bolo možné vyhodnotiť ako zásah do nemajetkovej ujmy, avšak vzhľadom na nemožnosť dokázania opaku zo strany žalovanej, bolo na žalobcoch, aby takéto tvrdenie bez pochybností preukázali sami. Súd uvádza, že v rozhodnom období, kedy malo dôjsť k uvedenému zásahu, už žalobkyňa mala 46 rokov (na začiatku obdobia) a 53 rokov (na konci posudzovaného obdobia), čo vedie súd k tomu záveru, že rozhodnutie mať, alebo

nemať deti bolo buď spôsobené objektívnymi okolnosťami (zdravotný stav) na strane žalobkyne už v skoršom období, alebo to bolo subjektívne rozhodnutie žalobcov rovnako však skoršieho datovania. Súd vzhľadom na fyzický vek žalobkyne, preto toto tvrdenie bez ďalších dôkazov vyhodnotil ako účelové, pričom prišlo až na konci konania, a žalobkyňa ho predtým neuvádzala, a preto je pre súd nevierohodné a najmä nepreukázané.

Vo vzťahu k tvrdenému rozvodu, zdravotným a psychickým problémom opätovne súd konštatuje, že takéto následky v rozhodnom období by museli byť zo strany žalobcov preukázané, čo však sa v konaní nestalo, nakoľko žalobcovia nepredložili žiaden vierohodný dôkaz, ktorý by svedčil tomu, že trpia uvedenými problémami. Žalobkyňa uviedla, že psychiatra (psychológa) nenavštívila, čo znamená, že sama vyhodnotila uvedené skutočnosti tak, že nie je potrebný uvedený zásah odbornej osoby. Súd má tiež za to, že žalobkyňa vykonáva povolanie, ktoré je náročné z pohľadu psychickej záťaže, a ak by mala psychické problémy, toto povolanie by nevykonávala, resp. by ju zamestnávateľ - v rámci testov, ktoré tvrdila, že podstupuje odporučil na návštevu odborného lekára, ak by vyhodnotil, že prácu po psychickej stránke nezvláda, čo však nie je tento prípad, keďže uvedené z výpovede a vyjadrení žalobkyne nevplynulo. Rovnako skutočnosť, že tvrdený invalidný dôchodok poberá v dôsledku súdneho konania a ním spôsobených zásahov do nemajetkovej sféry žalobkyne nebolo v konaní preukázané. Rovnako skutočnosť, že žalobca požíva alkoholické nápoje, resp. fajčí nie je dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy, nakoľko je na ňom aby si určil v živote priority, ktoré sú podstatné a skutočnosť, že nadmerne požíva alkoholické nápoje takouto okolnosťou nie je. Súd konštatuje, že ani svedecké výpovede nepreukázali uvedené skutočnosti (nemožnosť mať dieťa, psychické problémy, zdravotné problémy) a vo vzťahu k skutočnostiam uvedeným v tomto odseku odôvodnenia - rozumej ods. 34 (radosť z domčeka a vinice) je uvedené bezpredmetné.

Posledným dôsledkom zásahov do nemajetkovej sféry žalobcov sú hnev a hádky, ktoré boli tvrdené zo strany žalobcov a preukázané aj svedeckou výpoveďou svedka R. A. na poslednom pojednávaní. Uvedené zásahy boli tvrdené ako vedľajšie a neboli na pojednávaní prezentované ako zásadné a podstatné pre konanie. Pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že nemajetková ujma, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom. Vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmom zákon č. 514/2003 Z. z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmom vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku nemajetkovej ujmy iná skutočnosť, zodpovednosť za ujmu nenastáva. Ako už bolo uvedené vyššie otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že neúmerná dĺžka konania za obdobie od 01.07.2004 do 16.02.2011 spôsobená nečinnosťou Okresného súdu Senica, ktorá bola v konaní nesporne preukázaná nálezom Ústavného súdu bola podľa názoru súdu spôsobilá vyvolať u žalobcov pocity hnevu, zúfalstva, frustrácie, beznádeje, pocity straty viery v spravodlivosť. Súd je toho názoru, že Občiansky zákonník upravuje právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby ako jednotné právo, ktorého úlohou je v občianskoprávnej oblasti zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej právo na všestranný slobodný rozvoj. Ide o dôležitú konkretizáciu a naplnenie článkov 7, 8, 10, 11, 13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. V rámci tohto jednotného práva na ochranu osobnosti existujú jednotlivé dielčie práva, ktoré zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých hodnôt (stránok) osobnosti fyzickej osoby, ako neoddeliteľných súčastí celkovej fyzickej a psychicko-morálnej integrity osobnosti. Medzi takéto dielčie práva patrí aj právo na poskytnutie právnej ochrany, pričom v prípade nečinnosti súdu a zbytočných prieťahov vzniká poškodenému nárok na primerané zadostučinenie, či už vo forme ospravedlnenia, alebo prípadnej finančnej kompenzácie. Nemajetková ujma je ujmom v osobnej sfére poškodeného. Náprava nesleduje cieľ navrátenia do pôvodného stavu či poskytnúť poškodenému náhradu škody, ale predstavuje skôr určité spravodlivé zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. Súd má za to, že nemajetková ujma v podobe straty radosti zo života v podobe hádok a hnevu, frustrácie, resp. právo na pokojný život je daná vnútorným prežívaním žalobcov, pričom súd vzhľadom na všetky okolnosti dospel k záveru, že žalobcovia stavom, ktorý nastal sú obmedzení na svojich zákonných právach, a preto by im prináležalo právo náhradu škody formou nemajetkovej ujmy. Tu však prichádza do úvahy posúdenie intenzity tohto zásahu a primeranosti už poskytnutých satisfakcií v podobe konštatovania porušenia základných práv nálezom a priznaním primeraného zadostučinenia Ústavným súdom vo vzťahu k nároku v tomto konaní. Súd uvádza, že žalobcovia tak ako to ostatne uviedla žalovaná opakovane stotožňovali následky celého konania na Okresnom súde Senica, ktoré trvá prakticky viac ako 20 rokov, na rozhodné obdobie od 01.07.2004 do 16.02.2011, ktoré je predmetom posúdenia

v tomto konaní, pričom sa však nezamerali na preukázanie následkov v rozhodnom období, čo mal byť ich primárny cieľ pre úspešnosť uplatňovania svojho nároku. Súd má za to, že takýto nárok je potrebné špecifikovať konkrétne, lebo len takto špecifikovaný v konkrétnej ujme môže byť predmetom posúdenia. Súd uvádza, že hoc žalobcovia považovali výklad Krajského súdu za prísny, reštriktívny v ich neprospech, súd musí konštatovať, že opak je realitou, nakoľko aj vo svojom rozhodnutí Krajský súd jasne uviedol, čo nie je nárokom, ktorý môže byť uplatnený v tomto konaní, uložil súdu prvej inštancie vypočítať opätovne žalobcov na zistenie, či bola taká intenzita zásahu do ich sféry, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy, pričom ak súd zistí jej existenciu tak túto mal vyhodnotiť. Uvedené súd v súlade so závermi rozhodnutia Krajského súdu v Trnave vykonal, pričom vzhľadom na v tomto odseku uvedené skutočnosti (hnev, hádky) dospel k záveru, že práve tieto práva žalobcov boli dotknuté v určitej intenzite, hoc žalobcovia ich označovali prakticky ako vedľajšie podružné, ktoré súd posúdil ako relevantné.

35. Súd konštatuje, že žalobcovia zásadne namietali skutočnosť, že by rozsah priznanej nemajetkovej ujmy mal byť predmetom porovnávania obdobných vecí v rôznych prípadoch. Súd konštatuje, že v súdnej praxi je práve priznávanie nemajetkovej ujmy porovnávané s priznaním ujmy v obdobných prípadoch s cieľom, aby rozhodnutia súdov neboli svojvoľné, ale aby vychádzali z ustálenej súdnej praxe, aby sporové strany v obdobných veciach dostali rovnakú odpoveď na obdobné otázky, a v tomto prípade aj na výšku priznávanej nemajetkovej ujmy. Preto súdy vždy vychádzajú pri priznávaní nemajetkovej ujmy z porovnania vecí v obdobných prípadoch.

36. Súd pri posudzovaní nároku vychádzal z posúdenia nasledovných obdobných vecí tak v rozhodnutiach Ústavného súdu SR, ako aj všeobecných súdov. Súd poukazuje na závery rozhodnutia Krajského súdu, kde tento poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, kde vyplýva, že v prípade porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote bolo priznané primerané zadostučinenie vo výške 17.500 eur za 35-ročné konanie (sp. zn. II. ÚS 834/2014), 8.000 eur za 20 a 23-ročné konanie (IV. ÚS 592/2012a III. ÚS 132/2016), 5.500 eur za 16-ročné konanie (sp. zn. II. ÚS 214/2013), 4.000 eur za 16-ročné konanie (sp. zn. II. ÚS 439/2011), 3.500 eur za 14 a 12-ročné konanie (sp. zn. I. ÚS 203/2013 a I. ÚS481/2014) 3.000,- eur za 13 ročné konanie (sp.zn. III. ÚS 197/2015), 2.500 eur za 7-ročné konanie (sp. zn. II. ÚS 177/2013, III. ÚS 411/2015) resp. 2500,- eur za viac ako 5 ročné konania (sp.zn. I ÚS361/2016), 2.000 eur za 7-8-ročné konanie (sp. zn. II.ÚS 843/2015, II. ÚS 832/2014, III. ÚS 401/2016), 1.500 eur za 8 rokov právnej neistoty (sp. zn. I. ÚS 303/2015), 1.000 eur za 6-ročné konanie (sp. zn. II. ÚS 189/2014, I. ÚS 530/2016). Súd tiež poukazuje na rozhodovaciu činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že za neprimeranú dĺžku konania v trvaní 5 rokov a 4 mesiace bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.800 eur (J. a J. proti SR zo 7.1.2014), spoločná suma 5.200 eur za konanie trvajúce viac ako 7 rokov bez vydania rozhodnutia (H. a H. proti SR z 15.9.2015), 3.500 eur za konanie v trvaní viac ako 7 rokov a 3 mesiace (X. proti SR zo 14.10.2014), 2.400 eur za konanie o výživné, ktoré trvalo viac ako 5 rokov a 4 mesiace (A. H. proti SR z 19.2.2013), 7.800 eur za konanie trvajúce 11 rokov a 9 mesiacov (S. proti SR z 5.3.2013), 3.100 eur za exekučné konanie v trvaní 5 rokov a 8 mesiacov(I. proti SR z 9.7.2013), 5.500 eur za konanie v dĺžke 8 rokov a 7 mesiacov (X. proti SR z 8.10.2013), 3.000 eur za konanie trvajúce 5 rokov a 8 mesiacov (TNS s.r.o. proti SR z 31.5.2012), 3.250 eur za konanie v trvaní 6 rokov a 5 mesiacov (Z. a Z. proti SR z 12.6.2012), eur za konanie v trvaní 6 rokov a 5 mesiacov (Ištvan a Ištvanová proti SR z 12. júna 2012), 3.000 eur za konanie po dobu 11 rokov a 3 mesiace (K proti SR z 12. júna 2012), 8.300 eur za konanie v trvaní 17 rokov a 11 mesiacov (T proti SR z 2. októbra 2012). Súd použil rozhodnutia uvedené v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave, nakoľko špecifikácia rozhodnutí vo vzťahu k obdobným konaniam bola pomerne vyčerpávajúca a súd prvej inštancie ju doplnil len nepatrne, nakoľko pri vyhľadávaní rozhodnutí našiel práve primárne uvedené rozhodnutia na porovnanie.

37. Súd konštatuje, že výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch má byť adekvátna ujme poškodeného, s prihliadnutím na osoby žalobcov ako poškodených, ich vek, zdravotný stav, charakter sporu, okolnosti, za ktorých došlo k vzniku prieťahov v konaní, pričom však súd musí súčasne posúdiť, či satisfakcia v podobe konštatovania prieťahov a priznania ujmy v sume 12.000,- eur žalobcom (každému) je dostatočná v pomere k zásahu do ich práv a v porovnaní s obdobnými prípadmi. Súd má tiež za to, že zásah do osobností žalobcov v tomto prípade nemožno posúdiť rovnako ako v prípade, kde bolo zasiahnuté do práv napr. v podobe obmedzenia slobody, resp. do rodinných práv, resp. práva na pracovné uplatnenie, ktoré majú zásadne intenzívnejší charakter, ako zásah v tomto konaní, ktorý sa dotkol žalobcov v ich hneve a konfliktoch. Tu si je potrebné uvedomiť, že nároky z finančného

zadosťučinenia priznaného v konaní pred Ústavným súdom a nárokmi podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú síce nárokmi rozdielnymi, avšak tieto sa môžu do určitej miery dotýkať, resp. mierne prelínať, a to práve v časti kde poskytol Ústavný súd primerané zadosťučinenie žalobcom jednak v podobe vyslovenia porušenia ich práv a súčasne v priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré môže pokryť práve aj prípadné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd má za to, že nemajetková ujma predstavuje určité spravodlivé zmiernenie následkov vzniknutej ujmy a je ujmovou v osobnej sfére poškodeného a náprava nesleduje cieľ navrátenia do pôvodného stavu či poskytnúť poškodenému náhradu škody, ale predstavuje skôr určité spravodlivé zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. Súd po dôkladnom uvážení dospel k záveru, že konštatované porušenie základných práv žalobcov spolu s priznanou peňažnou náhradou za utrpenú ujmu je dostatočná v pomere k preukázanému zásahu do práv žalobcov, ktoré oni sami v zmysle vlastných skutkových tvrdení považovali za vedľajšie pri zdôvodňovaní žaloby, pri nepreukázaní tvrdených zdravotných problémov, resp. rozvodu, nemožnosti mať dieťa, v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdov, i s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva a aj všeobecných súdov v obdobných konaniach, keď už žalobcom bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie rozhodnutím Ústavného súdu vo výške 12.000 eur, ktoré je podstatne vyššie ako v obdobných prípadoch. Vzhľadom na to, že súd považoval priznanie finančného zadosťučinenia Ústavným súdom v sume 12 000,- Eur za primeranú satisfakciu vo vzťahu k ujme žalobcov, utrpenej v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica, súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Podľa § 396 ods. 3 CSP, Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

42. Odvolací súd zrušil v časti rozhodnutie súdu prvej inštancie a uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa vyššie uvedených citovaných zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu má žalovaná, a to v rozsahu 100%, keďže bola plne úspešná v konaní.

43. Súd uvedeným výrokom súčasne rozhodol aj o náhrade trov odvolacieho konania, nakoľko žalovaná bola i plne úspešná aj v odvolacom konaní.

44. Súd konštatuje, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.